

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danske Folke-Fester en Røst fra Danske Samfund

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 8. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1842_721-txt-shoot-idm325/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

den Ottendes Dage, var en saadan Kiærmindes-
 Lund, hvor Ilden paa Fædernelandets Alter, selv naar
 den syntes slukt, var kun fæstet, ulmede under Aften
 og blusfede op, naar Uveitret kom, naar Hvirvelbinde
 legede med Aften og Jordstals rystede Alteret i sin
 Grundvold. For at see det, behøve vi nemlig ingen-
 lunde at gaac tilbage til den graa, den fjerne Old-
 tid, hvor kun Faa kan følge os, og endnu Færrer-
 stielne det Virkelige fra det Fabelagtige, som i Sags-
 net altid sammenføjer, behøve vi ikke engang at be-
 raabe os paa den dunkle, brogede Middelalder, da
 Folkene blindt fulgte alle Hjertets Indskydsler, baade
 gode og flette, saa for den Sags Skyld kunde vi godt
 lade staae ved sit Værd, hvad dog er meget for smukt
 til at oversees: ikke alene, om de ældgamle Dannes-
 mænd virkelig bar „tre Nar om Land, Kong Frode
 den Fredegode“ og kronede hans Mindes-Skjald,
 men ogsaa, om Fædrenes Minde, under Slaves-
 Stormen, virkelig opblusfede hos de berømte Val-
 demarer og hos Helte-Brødrene, Arel og Osbern
 Snare, og om det virkelig var af Fædernelands
 Kiærlighed, Niels Ebefsen glojede, da han vovede
 og opoffrede sit Liv for det undertrykte, sonderrevne,
 som det syntes, uden Redning forlorne Danmark!
 Ja m. H. hvad der giver Historiens Vidnesbyrd
 om Dannemands udødelige Kiærlighed til Fædrene
 og gamle Danmark saa mageles indlysende, er, at
 vi kan blive staaende ved Nyaaarstiden, baade lys
 og kold nok, og dog see det Samme, behøve kun at
 pege paa nye og sikkre Kiendsgjerninger, for at Alle,

som vil, kan see det, ja, for at Alle, som ikke med Flid vende Dinene bort, maae see det. Hvad der skedte her i Kiøbenhavn ved Beleiringen, i den haarde Vinter, under Kong Frederik den Tredie; og hvad der skedte tæt herudensfor, paa Kongedystet, i det tordeusvangre Foraår, i Frederik den Sjettes Ungdom, og endelig, hvad der skedte paa Amalienborg, en Maidag i hans Alderdom, kan for ellersø Somre siden, det er jo saa sikkert og vist, som hvad der skedte igaaer, saa, naar det vidner om den Danske Fædernelands-Kiærlighed, som mageløs dyb og udbødelig, da er dette historiske Vidnesbyrd aabenbar tusind Gange klarere end det, der udspringer fra langt mere glimrende Begivenheder enten i Oldtid eller Middelalder!

Gaae vi nemlig tilbage til Oldtiden, og lade os ikke hysje af Indvendingerne mod det Enkeltes Paa-lidelighed, som Noget, der ikke anfægter det Heles Troværdighed, saa maae vi dog tilstaae, at brandende Fædernelands-Kiærlighed var da noget Hverdags overalt, hvor man fandt Menneſter, som havde et Fæderneland; og stirre vi paa Middelalderen, da see vi let, at i disse de dunkle Folelsers Herre eller Fru-Dage, vidste Folkene sjelden selv hvad der drev dem, og vidste det aldrig saa klart, at jo modsatte Gietninger om deres Bevæggrunde tit kan synes omtrent lige rimelige. I det Syttende Aarhundrede derimod, ved vi, at Fædernelands-Kiærlighed, selv i ringe Grad, var rar at finde overalt i Christenheden, og de ulykkelige Svenske Krige vidste kun alt for